

Chương 21

Cô ấy... khóc rồi ư?

Vệ Bắc không dám tin vào mắt mình nữa. Từ nhỏ đến lớn cậu bắt nạt Diệp Sơ không biết bao nhiêu lần. Dù hồi nhỏ có thả sâu róm vào hộp bút của cô, thì cùng lắm cô cũng chỉ sợ đến nỗi không dám động đậy thôi chứ chưa từng khóc bao giờ.

Vậy mà, giờ đây những giọt nước mắt đang lăn dài trên má. Hai hốc mắt cô đỏ ửng, đôi môi mím chặt nước mắt rung rung như vừa phải chịu đựng một nỗi đau đớn khủng khiếp nào đó. Không hiểu tại sao, trong tim Vệ Bắc đột nhiên dâng lên cảm giác áy náy, cậu tự trách mình, bởi hình như chính cậu đã làm sai điều gì mới khiến cho cô đau lòng đến thế.

Loại cảm giác này khiến tay chân cậu trở nên luống cuống, chỉ biết giương mắt nhìn Diệp Sơ đứng trước mặt mình rơi lệ. Trái tim cậu như bị ai đó bóp nghẹt.

“Này, cậu đừng khóc nữa!” Trông cậu hung dữ thô lỗ vậy thôi chứ thực chất bên trong vẫn chỉ là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa. Cậu chưa có kinh nghiệm xử lý những tình huống bất ngờ như vậy bao giờ.

Nghe Vệ Bắc nói thế, Diệp Sơ chẳng những không nín mà còn khóc to hơn, hai hàng lệ cứ tuôn rơi lã chã.

Lúc này thì Vệ Bắc hoàn toàn bó tay, cậu bứt rứt đi đi lại lại mấy bước rồi cuối cùng đứng yên tại chỗ nhìn Diệp Sơ.

Cô khóc rất thương tâm, đến cả bờ vai cũng run rẩy.

Vệ Bắc nghiêng chặt răng, tiến lên mấy bước rồi ôm cô vào lòng.

“Ngoan, đừng khóc nữa...” Trời ơi, từ thời cha sinh mẹ đẻ đến giờ, chắc chắn đây là câu nói dịu dàng nhất của tên nhóc này. Giọng cậu dịu dàng đến nỗi dường như không phải được thốt ra từ miệng Vệ Bắc cậu vậy.

Diệp Sơ muốn giãy thoát khỏi vòng ôm nhưng cậu càng siết chặt hơn khiến cô không tài nào đẩy ra nổi. Sau một hồi cố gắng, cuối cùng cô không vùng vẫy nữa mà gục vào lòng cậu, tiếp tục khóc nức nở.

Nhìn cô bé vốn bướng bỉnh đang khóc nức nở trong lòng mình, lòng Vệ Bắc dâng lên một cảm giác thật-khó-gọi-tên, dường như cậu đang ôm trong ngực không chỉ một cô bé đang khóc mà chính là nỗi buồn của cả thế gian này.

Nỗi xót xa cứ thế tỏa lan trong tim cậu, khiến nó âm thầm đau đớn. Cậu chỉ biết ôm cô thật chặt.

Chẳng biết tự lúc nào trời đã lát phát mưa. Màn mưa lạnh lẽ phủ lên toàn thành phố, nối nhau thành những sợi mảnh mai dưới ánh đèn đường tù mù. Rồi

cứ thế, không một tiếng động, từ bầu trời tối tăm, mưa rơi xuống hai người đang ôm chặt lấy nhau. Diệp Sơ thấy rất lạnh, nhưng vòng tay đang ôm lấy cô lại ấm áp vô cùng. Hơi ẩm đang truyền sang, từng chút từng chút một. Cô cảm thấy cõi lòng không còn lạnh lẽo như trước nữa, thậm chí ấm áp đến nỗi lưu luyến chẳng muốn rời.

Cảm giác này là gì vậy nhỉ? Cô không gọi tên ra được, nhưng cuối cùng nhờ sự ấm áp này mà nước mắt đã ngừng rơi, chỉ còn cơ thể vẫn chưa hồi phục lại sau cơn trầm mê đau khổ, bờ vai vẫn không tìm được mà run rẩy.

Vệ Bắc thấy hình như cô không còn khóc nữa, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời, cậu cũng nhận ra mình đang ôm trong tay cô gái mà mình ngày đêm mong nhớ, thế là mặt cậu bất giác nóng bừng lên.

Cậu khẽ đưa tay vuốt tóc cô rồi thủ thỉ: “Có đỡ hơn chút nào không?”. Nếu Tần Dao nghe thấy giọng điệu này của con trai, chắc chắn bà sẽ cho rằng cậu bị ma nhập.

“Ừ...” Diệp Sơ buồn rầu âm ừ, cảm giác được cậu đang vuốt tóc mình, cô hơi ngượng ngùng, bèn đặt tay lên ngực cậu, toan đẩy cậu ra.

Vừa rồi nhìn thấy cô khóc, Vệ Bắc không đành lòng.

Nhưng bây giờ khi không khóc nữa cô lại muốn đẩy cậu ra. Cậu thì không nỡ xa rời cô chút nào, thế là quyết tâm mặt dày bảo: “Nếu vẫn còn buồn thì cậu khóc thêm một lúc nữa cũng được, tôi không cười cậu đâu...”

Trán Diệp Sơ lập tức xuất hiện hai vạch đen sì.

“Khóc xong rồi, tớ muốn về nhà.” Cô nói rồi đẩy cậu ra.

Vệ Bắc cuống cả lên. Thấy cô cứ muốn tránh khỏi mình, cậu đâm ra giận, buột miệng bảo: “Này, con gái các cậu làm sao thế hả? Khóc thêm một lúc nữa thì cũng có chết đâu!”

Đấy đấy, đúng là “giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”.

Chết? Từ này lại chạm đến nỗi đau của Diệp Sơ, vừa nghe thấy, cô ngẩn người, thái độ trở nên khác lạ.

Chẳng qua Vệ Bắc muốn ôm cô thêm chút nữa lên mới tiện miệng nói vậy thôi, chứ khi thấy hình như Diệp Sơ lại sắp khóc thật cậu lại cuống quýt: “Này, cậu đừng có khóc thật đấy nhé!”

“Rốt cuộc là cậu có cho tớ khóc hay không hả?” Diệp Sơ sa sầm mặt.

Chẳng mấy khi thấy vẻ mặt này của Diệp Sơ, Vệ Bắc hơi giật mình. Cậu suy nghĩ một chút, rồi rất không cam lòng bảo: “VẬY... Tốt hơn cả là cậu đừng khóc, nhưng mà có thể để tôi ôm thêm một lát nữa không?”

“Không được!” Diệp Sơ cố hét sức đẩy, cuối cùng cũng thoát khỏi cậu: “Tớ phải về nhà”. Nói xong, cô quệt những vệt nước mắt trên mặt rồi xoay người bước đi.

Vệ Bắc cuống cuống đuổi theo. Cậu kéo tay cô lại: “VẬY ĐỂ TÔI ĐƯA CẬU VỀ.”

“Không cần.” Diệp Sơ đẩy tay cậu ra.

“Tôi không yên tâm mà.” Cậu nói rồi nắm tay cô.

...

Thế là hai đứa cứ vừa đi vừa kéo, vừa đẩy.

Lưu Mỹ Lệ gần như không tin vào mắt mình nữa. Tại sao lúc đi chỉ có một mình con gái, lúc về lại thành hai người thế này? Hơn nữa người đứng phía sau con gái lại là thằng nhóc nhà họ Vệ mà bà không mong muốn con mình có quan hệ nhất. Mà cái ánh mắt lạnh lẽo nhìn con gái mình trĩu mến của cậu ta... khiến lòng Lưu Mỹ Lệ run rẩy, sắc mặt bà bỗng chốc trở nên khác thường.

“Tiểu Bắc, cảm ơn cháu đã đưa Diệp Tử về, muộn thế rồi còn làm phiền cháu, thật ngại quá. Cháu mau về nhà đi kéo mẹ cháu mong.” Bà khéo léo hạ lệnh đuổi khách.

Nếu những lời này do Diệp Sơ nói ra thì chắc chắn Vệ Bắc còn có thể mặt dày ở lại thêm một lát. Nhưng đây lại là mệnh lệnh của mẹ vợ tương lai, cậu nhóc chỉ có nước vâng theo.

“Thưa cô vâng ạ, vậy cháu về đây, cô chăm sóc cho Diệp Thừa. Diệp Sơ nhé, bạn ấy vừa mới bị dính nước mưa đấy ạ.” Sau khi nói xong những lời lịch sự nhất trong lịch sử cuộc đời, Vệ Bắc lưu luyến nhìn Diệp Sơ thêm lần nữa rồi mới ra về.

Vệ Bắc vừa đi, Lưu Mỹ Lệ đã nhanh chóng đóng cửa, thấy viên mắt con gái đỏ hồng, bà vội vàng hỏi: “Diệp Tử, con có sao không? Sao lại khóc, có phải thằng bé Vệ Bắc kia bắt nạt con không? Mau nói cho mẹ nghe xem nào”.

Lúc này tâm tình Diệp Sơ đã ổn định trở lại, cô lắc đầu: “Cậu ấy không bắt nạt con, là con nhớ A Bảo, không nỡ rời xa nó cho nên mới...” Cô chưa nói xong, vành mắt lại đỏ hoe.

Thấy con gái đúng là khóc vì cái chết của A Bảo, Lưu Mỹ Lệ thở phào nhẹ nhõm. Nhưng bà vẫn chưa yên tâm, lại dặn con: “Diệp Tử, mẹ biết con buồn, nhưng lần sau con đừng chạy ra ngoài một mình nữa nhé! Bố mẹ đều ở nhà, khóc với bố mẹ vẫn hơn khóc với người ngoài chứ, phải không con?” Bà nói thế này là đã giảm tránh hết mức có thể rồi đấy nhé.

Diệp Sơ không nhận ra mẹ ám chỉ việc tránh xa Vệ Bắc.

Cô suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

Vậy là cái chết của A Bảo đến đây khép lại. Dẫu vậy, chú chó ấy đã bầu bạn với Diệp Sơ mười mấy năm trời, bởi vậy cô vẫn chưa thể nào nhanh chóng thoát ra khỏi nỗi đau buồn phải rời xa nó.

Con người ta khi buồn bã sẽ đâm ra chán ăn. Sau vài tháng như thế, cân nặng trước nay chỉ biết tăng không biết giảm của Diệp Sơ đã sụt xuống như một kì tích.